

2.

радостни надежди за всеки нов ден измина лятото. Измина и есента, хубавата, топла есен със свежите росни утрини и със спокойните приказни вечери. Наближи зимата, мека както винаги, с малко сняг, който на южните припечи се задържаше едва по за няколко часа. Тогава гората притихваше, и само в дълбоките светли нощи от усойте долиташе зловещият и протяжен вой на глутниците. Над малките разпръснати къшурки от селището се виеше лениво димът от големите цепеници и пънове, които догаряха в широките огнища.

Орфей ходеше с баща си за дърва, свличаше вейки от купните за да храни със суха шума овцете и козите, извеждаше ги на водопой, а когато времето беше добро, помамваше ги нагоре хем да се поразходят, хем да почоплят изостаналите сухи листа по голите храсталаци. Колко пъти поглеждала той към къщата на Дика, за да види дали и тя няма да изкара стадото си на водопой, но нея нямаше вече. Понякога с Дикиното стадо излизаше или баща ѝ, или малкото ѝ братче.

— Къде е Дика? — попита веднъж той братчето ѝ уж случайно, но с такъв разтреперан глас, че сам се засрами и изчерви. — Защо тя не извежда овцете?

— Помага на мама в къщи, преде, шие, — отвърна момчето. И като помълча, додаде: — Пък и аз съм голям вече, лятос аз ще паса стадото.